

Галилей разбралъ заплашващата го опасностъ, и решилъ своевременно самъ да се защитава. Снабденъ съ препоръчителни писма отъ великия херцогъ, той презъ декемврий 1615 г. за втори пжтъ отива въ Римъ.

Оказало се, обаче, че великиятъ философъ билъ първокласенъ математикъ, но лошъ дипломатъ. Неговото шестмесечно престояване въ Римъ не подобрило съ нищо положението му.

Ясно било, че Галилей, който дошелъ въ Римъ съ наивната надежда да защити не само лично себе си, но и своето учение, не могълъ да изпълни съвета на езуититъ, т. е. предварително да се отрече отъ своитъ убеждения. Въ частнитъ си беседи той не преставалъ да доказва своята справедливостъ и леко да разбива наивнитъ и глупави възражения на своитъ противници. Било е сжщо ясно, че това обстоятелство само още повече раздраждало неговитъ противници и увеличавало тѣхната настойчиностъ.

Най-после, на 4 мартъ 1616 г., конгрегацията на запретнитъ книги издала декретъ съ следното съдържание: „Лъжливото питагорийско учение за движенията на Земята и неподвижността на Слънцето, като философия неприемливо и напълно еретическо, се обявява за противно на св. писание“. Съчиненията на Коперника били запретени да се издаватъ до „*поправянето*“ имъ въ нѣкои мѣста и било обявено, че запрещаването се простира и до всички издадени съчинения, поддържащи системата на Коперника, както и онѣзи, които биха излъзли и за въ бждеще, по поводъ на това богопротивно учение.

По такъвъ начинъ, на възможността за публикуване каквото и да било по въпроса било наложено предварително запрещение; даже разпространяване на мисли по този предметъ, макаръ въ форма на писма или беседи, на основание на папското постановление, било явно престѣпно. Отъ тогава започва новъ периодъ въ живота на Галилея. Неговата научна деятелностъ като че ли затихнала, прекратили се тѣзи блестящи външни